

piątek, 22.12.2023

Opublikowano polskie tłumaczenie dokumentu *Fiducia supplicans*

Vatican News

Tekst po polsku Deklaracji *Fiducia supplicans* o duszpasterskim znaczeniu błogosławieństw można znaleźć na stronie vatcian.va.

W związku z publikacją polskiego tekstu, przypominamy treść dokumentu, który został zatwierdzony przez Papieża Franciszka. Zgodnie z deklaracją doktrynalną „*Fiducia supplicans*” możliwe będzie błogosławienie par tworzonych przez osoby tej samej płci, ale poza jakimkolwiek rytuałem czy imitacją małżeństwa. Doktryna o małżeństwie się nie zmienia, błogosławienie nie oznacza akceptacji związku.

W obliczu prośby dwóch osób, aby były pobłogosławione, nawet jeśli ich stan jako pary jest „nieregularny”, wyświęcony szafarz będzie mógł wyrazić zgodę, ale unikając, by ten gest duszpasterskiej bliskości, zawierał elementy choćby w daleki sposób podobne do obrzędu małżeństwa.

O tym mówi deklaracja „*Fiducia supplicans*” na temat duszpasterskiego znaczenia błogosławieństw, opublikowana przez Dykasterię Nauki Wiary i zatwierdzona przez Papieża. Dokument, który zagłębia temat błogosławieństw, rozróżniając między błogosławieństwami z rytuału i liturgicznymi, a błogosławieństwami spontanicznymi, które są bardziej zbliżone do gestów pobożności ludowej: to właśnie w tej drugiej kategorii rozważa się teraz możliwość przyjęcia także tych, którzy nie żyją zgodnie z normami chrześcijańskiej doktryny moralnej, ale pokornie proszą o bycie pobłogosławieni.

Od sierpnia 23 roku dawne Święte Oficjum nie opublikowało deklaracji (ostatnia miała miejsce w 2000 roku „*Dominus Iesus*”), dokumentu o wysokim walorze doktrynalnym.

Dokument „*Fiducia supplicans*” rozpoczyna się wprowadzeniem prefekta, kard. Victora Fernandez, który wyjaśnia, że oświadczenie pogłębia „duszpasterskie znaczenie błogosławieństw”, pozwalając „poszerzyć i wzbogacić ich klasyczne rozumienie” poprzez refleksję teologiczną „opartą na duszpasterskiej wizji Papieża Franciszka”. Refleksja, która „implikuje prawdziwy rozwój w odniesieniu do tego, co zostało powiedziane o błogosławieństwach” do tej pory, obejmując możliwość „błogosławienia par w sytuacjach nieregularnych i par jedno płciowych, bez oficjalnego zatwierdzania ich *statusu* lub modyfikowania w jakikolwiek sposób odwiecznego nauczania Kościoła na temat małżeństwa”.

Po pierwszych paragrafach (1-3), w których przypomniano poprzednie oświadczenie z 2021 r., które teraz zostaje pogłębione i zastąpione, deklaracja przedstawia błogosławieństwo w sakramencie małżeństwa (paragrafy 4-6), deklarując „niedopuszczalne są obrzędy i modlitwy, które mogłyby powodować zamieszanie między tym, co jest konstytutywne dla małżeństwa”, a „tym, co jest z nim sprzeczne”, aby uniknąć uznania w jakikolwiek sposób „za małżeństwo czegoś, co nim nie jest”. Powtórzono, że zgodnie z „odwieczną doktryną katolicką” tylko stosunki seksualne w małżeństwie między mężczyzną i kobietą są uważane za dozwolone.

Drugi obszerny rozdział dokumentu (par. 7-30) analizuje znaczenie różnych błogosławieństw, których celem są ludzie, przedmioty kultu, miejsca życia. Przypomina, że „ze ściśle liturgicznego punktu widzenia” błogosławieństwo wymaga, aby to, co jest błogosławione, „było zgodne z wolą Bożą wyrażoną w nauczaniu Kościoła”. Kiedy w konkretnym obrzędzie liturgicznym „wzywa się błogosławieństwa pewnych relacji międzyludzkich”, konieczne jest, aby „to, co jest błogosławione, mogło odpowiadać Bożym planom wpisanym w stworzenie” (11). Dlatego też Kościół nie ma prawa do udzielania błogosławieństwa liturgicznego parom nieregularnym lub parom tej samej płci. Należy jednak unikać ryzyka zredukowania znaczenia błogosławieństw wyłącznie do tego punktu widzenia, wymagając dla zwykłego błogosławieństwa „tych samych warunków moralnych, które są wymagane do przyjęcia sakramentów” (12).

Po przeanalizowaniu błogosławieństw w Piśmie Świętym, oświadczenie proponuje rozumienie teologiczno-pastoralne. Kto prosi o błogosławieństwo, „ukazuje się potrzebującym zbawczej obecności Boga w swojej historii”, ponieważ wyraża „prośbę do Boga o pomoc, prośbę o możliwość życia lepiej” (21). Prośba ta powinna być przyjęta i oceniona „poza ramami liturgicznymi”, gdy jest „w środowisku większej spontaniczności i wolności” (23). Patrząc na nie z perspektywy pobożności ludowej, „błogosławieństwa należy oceniać jako akty pobożności”. Aby ich udzielić, nie ma zatem potrzeby wymagać „uprzedniej doskonałości moralnej” jako warunku wstępnego.

Pogłębiając to rozróżnienie, na podstawie odpowiedzi Papieża Franciszka na dubia kardynałów opublikowanej w październiku ubiegłego roku, która wzywała do rozeznania możliwości „form błogosławieństwa, o które prosi jedna lub więcej osób, które nie przekazują błędnej koncepcji małżeństwa” (26), dokument stwierdza, że ten rodzaj błogosławieństw „jest oferowany wszystkim, bez pytania o cokolwiek, dając ludziom poczucie, że pozostają błogosławieni pomimo swoich błędów i że „Ojciec niebieski nadal chce ich dobra i ma nadzieję, że w końcu otworzą się na dobro” (27).

Istnieją „różne okazje, przy których ludzie spontanicznie przychodzą prosić o błogosławieństwo, czy to podczas pielgrzymek, w sanktuariach, czy nawet na ulicy, gdy spotykają księdza”, a takie błogosławieństwa „są skierowane do wszystkich, nikogo nie można wykluczyć” (28). Dlatego też, zachowując zakaz uruchamiania „procedur lub obrzędów” dla tych przypadków, wyświęcony szafarz może przyłączyć się do modlitwy tych osób, które „choć w związku, którego w żaden sposób nie można porównać do małżeństwa, pragną powierzyć się Panu i Jego miłosierdziu, wzywać Jego pomocy, być prowadzonym do lepszego zrozumienia Jego planu miłości i prawdy” (30).

Trzeci rozdział Deklaracji (par. 31-41) otwiera zatem możliwość tych błogosławieństw, które stanowią gest wobec tych, którzy „uznając się za będących w potrzebie i potrzebujących Jego pomocy, nie roszczą sobie prawnego uznania własnego statusu, ale błagają, aby wszystko, co jest prawdziwe, dobre i po ludzku ważne w ich życiu i relacjach, zostało objęte, uzdrowione i podniesione przez obecność Ducha Świętego” (31). Takie błogosławieństwa nie powinny stać się normą, ale winny być powierzone „praktycznemu rozeznaniu w konkretnej sytuacji” (37). Chociaż błogosławiona jest para, a nie związek, Deklaracja włącza do tego, to co jest błogosławione, prawowite relacje między dwiema osobami: w „krótkiej modlitwie, która może poprzedzać to spontaniczne błogosławieństwo, wyświęcony szafarz może prosić o pokój, zdrowie, ducha cierpliwości, dialogu i wzajemnej pomocy, a także o Boże światło i siłę, aby móc w pełni wypełniać Jego wolę” (38). Wyjaśniono również, że w celu uniknięcia „jakiegokolwiek formy zamieszania i skandalu”, gdy para nieregularna lub tej samej płci prosi o błogosławieństwo, „nigdy nie będzie ono wykonywane w tym samym kontekście, co obrzędy związków cywilne lub nawet w relacji do nich. I nie w strojach, gestach i słowach właściwych dla małżeństwa” (39). Ten rodzaj błogosławieństwa „może znaleźć swoje miejsce w innych kontekstach, takich jak wizyta w sanktuarium, spotkanie z kapłanem, modlitwa odmawiana w grupie lub podczas pielgrzymki” (40).

Na końcu, czwarty rozdział (par. 42-45) przypomina nam, że „nawet jeśli relacja z Bogiem jest zaciemniona przez grzech, zawsze można prosić o błogosławieństwo, wyciągając do Niego rękę”, a pragnienie błogosławieństwa „może być dobrem możliwym w niektórych sytuacjach” (43).

Źródło:

<https://www.vaticannews.va/pl/watykan/news/2024-01/opublikowano-polskie-tlumaczenie-dokumentu-fiducia-supplicans.html>

Tekst po polsku Deklaracji Fiducia supplicans o duszpasterskim znaczeniu błogosławieństw można znaleźć na stronie vatcian.va.